

Opur spatřil světlé kadeře, rámuující tvář, o níž si myslel, že už ji nikdy v životě nespatří.

„Ty?!“

„Pomozte mi, mistře,“ zašeptal hubený hoch. „Utekl jsem.“

Prudká radost, která naplnila srdce starého muže, ustoupila náhlému vystřízlivění. Na kratičký okamžik si už myslel, že vše bude zase jako dřív.

„Počkej,“ řekl. „Už jdu.“

Co to jen ten chlapec udělal? Když Opur spěchal dolů po schodech, smutně potřásl hlavou. Vrhł se po hlavě do neštěstí, přesně tak. To nemůže skončit dobře. Opur to věděl, ale cosi v něm bylo ochotno uvěřit v pravý opak.

Odsunul těžkou dveřní závoru. Chlapec tu stál a ustrašeně na něj hleděl velkýma modrýma očima, kdysi důvěřivýma a zasněnými. V tváři se zračil strach a odříkání.

„Pojď dál,“ vyzval jej starý flétnový mistr a stále ještě nevěděl, zda se má radovat anebo bát. Ale když chlapec vstoupil do úzké, temné chodbičky a sehnul se pod nízkým stropem, bez dalšího přemýšlení jej objal.

„Mistře Opure, musíte mě ukrýt,“ zašeptal chlapec rozechvěle. „Jdou po mně. Honí mě.“

„Pomůžu ti, Piwano,“ zamumlal Opur a vychutnával zvuk toho jména, které již nevyslovil od doby, kdy gilda poslala právě tohoto chlapce, jeho nejlepšího žáka, nejnadanějšího trojflétnového hráče, jaký kdy existoval, do služeb císařských lodníků.

„Chci znovu hrát na trojflétnu, mistře. Budete mě učit?“ Chlapcova spodní čelist se zachvěla. Byl u konce svých sil.

Opur mu jemně a – jak doufal – konejšivě poklepal na rameno. „Jistě, chlapče. Ale nejdřív se musíš vyspat. Pojď.“

Odložil stranou velký obraz, který zakrýval dveře ke schodům do sklepa, s podlahou z udusané hlíny a hrubě omítnutými stěnami. Jednou ze starých, zaprášených polic bylo možné v neviditelných pantech otočit a uvolnit přístup do druhé, skryté sklepní komory, kde bylo lůžko, olejová lampa a nějaké zásoby.